Ἀντίγραφα

Ὁ θρῆνος μου 8.10.44

Ἡ ἐπιπολαιότης κ' ἡ κούφη φιλοδοξία τοῦ ἀνοήτου χωριανοῦ σου, ποῦ ἤθελε νά παρουσιάσῃ μελλοντικάς περγαμηνάς, παριστάνων τήν ἀνανδρίαν του ὡς θριάμβους κ' ὁ ἄνανδρος κ' προδοτικός χαρακτήρας συμπολίτου σου, σέ ῥίξαν, ἀγαπημένο μου παιδί, λατρευτέ μου Λάμπη στά μιαρά χέρια τοῦ κτηνανθρώπου Οὔγγρου.

Καί αὐτός, γυιέ μου, σέ παρέδωσε στά αἱμοσταγῆ νύχια τῶν αἱμοβόρων ἀστυνομικῶν τοῦ καταραμένου ἀνθρωποφάγου Χίτλερ.

Καί σέ ὡδήγησαν, Λάμπη μου, κ' σέ ἔκλεισαν μέσα σ' ἕνα σκοτεινό δωμάτιον.

Σέ βασάνισαν, παιδί μου, μέ τάς πιό σατανικάς ἐφευρέσεις τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς των ἐπί δώδεκα ἡμέρας.

Καί ἀφ' οὗ, παλικάρι μου, ἀγαπημένε μου Λάμπη, ἐπείσθησαν ὅτι ὁ ἀνδρικός σου χαρακτήρας δέν κάμπτεται, δέν μποροῦν νά πάρουν λέξιν προδοτικήν ἀπό τό σφικτοδεμένο, μαχαιρωμένο στόμα σου, ἐξέδωκαν τήν ἄδικον των ἀπόφασιν, συνεργούντων κ' καταπτύστων προδοτῶν, ποῦ φέρουν τ' ὄνομα Κρητικοί.

Αὐτή ἡ παλικαριά σου, γυιέ μου, μοῦ δίδει μιά παρήγορο ἐλπίδα. Ἡ ἀσάλευτος σου πίστις πρός τῆς συμβουλάς μου, πρός τά ἰδανικά μας, πρός τήν πατρίδα μας, μέ κάνα ὑπερήφανον. Μέ τό αἷμα σου, μοναχογυιέ μου, ἐπότισες τό δένδρον τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος μας. Μ' αὐτό, ἀγαπημένε μου Λάμπη, ἐπρόσθεσες ἕνα χρυσό γράμμα στούς πατροπαραδότους ἐθνικούς ἀγῶνας τῆς οἰκογενείας μας. Μ' αὐτό, ἀγαπημένο μου παιδί, δίδεις δύναμιν στούς ἄλλους γονεῖς σου, νά ζοῦν, ὥσπου νά ἔλθῃ τό τέλος μας χαροῦμεν [illegible]

Τήν 13ην ἡμέραν τῆς φυλακίσεώς σου, ἡμέραν Τρίτην, ἡμέραν σκοτεινήν κ' ἀποφράδα γιά μᾶς τούς ἄλλους κ' δυστυχεῖς γονεῖς σου, γυιέ μου, τήν 29ην Αὐγούστου, τήν ἡμέραν ἐκείνην ποῦ ὁ ἄθλιος σας Ἡρώδης καταραμένοι Γερμανοί, ἀπέκοψε τήν κεφαλήν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ κ' τήν προσέφερεν σέ κάνι-

ἄνθος ὡς φρούτο σέ μιά ἀγαλχιασμένη γωνίτσα, τήν 13ην ἡμέραν
παιδί μου, σέ πῆραν ἀπό τήν σπουδαστική φοιτητική σου ~~μέ βίᾳ~~
καί σέ ἔβαλαν νά δῆς τό γαλανό φῶς τῆς ἡμέρας γιά λί-
γας στιγμάς τελευταίαν φοράν καί σέ ὡδήγησαν
παιδί μου, στόν τόπον τῆς ἐκτελέσεως.
Καί σχίσαν τό γυμνασιακό σου κορμί, Λούλη μου, ἀπέ-
ναντι ἀπό τά χαίνοντα στόματα τῶν φονικῶν πολυβόλων
~~πού~~ κρατοῦσαν αἱμοδιψῆ ἀγαρμπάνοι, ὑπάνθρωποι τοῦ κα-
ταραμένου Χίτλερ.
Παιδί μου, ἀγαπημένε μου Λούλη, πῶς ἀντίκρυσες [illegible]
τόν τραγικόν σου θάνατον, τόν ἀπρόσμενον ἤ ἀ-
συγκίνητον θάνατον νά σέ κοιτάζῃ ὀλίγα μέτρα ἀπό τήν
λευκάνθινην κορμοστασιά σου;
Παιδί μου Λούλη μου, πῶς ἐδέχθη τό ὡραῖο χαϊδεμένο σου
στῆθος ἀπό τά ἄγρια μπαρμπαρικά χέρια, τάς σκληράς σφαί-
ρας τῶν αἱμοβόρων γερμανῶν;
Πῶς ξεψύχησε, παιδί μου τό εὐλύγιστον ἤ λεπτόν κορ-
μί σου;
Πῶς ἔσβυσε, Λούλη μου, τό ἀγγελικόν σου πρόσωπον, μέ
τό παιδικόν ἐρωτικόν του χαμόγελο;
Πῶς ἐσφαλίσθησαν ἤ ἔσβυσαν, Λούλη μου, παρηγοριά τῶν γη-
ρατειῶν μου, τά γλυκά ἤ παιγνιδιάρικα μάτια σου;
Πῶς ἔκλεισε, ἀγαπημένο μου παιδί, τό μαργαριταρένιο στό-
μα σου, πού δέν ἔβγαζε παρά μόνον γλυκές κουβέν-
τες σάν σοφόν γέροντα, κι ἄς ἦσουν ἀκόμα παιδί;
Πῶς μαράνθησαν ἤ μαλάκωσαν, ἀγαπημένε μου Λούλη,
στήριγμα τῶν γηρατειῶν μου, τά ἐργατικά σου χέρια;
Τά εὐγενικά σου ποδαράκια, ἀγαπημένο μου παιδί,
πῶς ἔμειναν ἀκίνητα ἤ ἄψυχα;
Ἀγαπημένε μου Λούλη δέν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς

γῆν παρά μόνον κι' ὕλη. Τό πνεῦμα σου, ἡ ἀξία σου μεγαλόψυχα πέταξε ψηλά, πολύ ψηλά στά ἐπουράνια, στόν χῶρον ποῦ σοῦ ἁρμόζει, ἐκεῖ παιδί μου ποῦ δέν ὑπάρχουν πονηριές, κακίες, μίση, αἰσχρές πράξεις, κατάπτυστες προδοσίες, εἰς τόν τόπον τοῦ δικαίου καί τοῦ ἀγαθοῦ ποῦ ποθοῦσες νά δῇς ἐδῶ στή γῆν.

Εὔχαρα καί θά πέθαινα, γιά τόν χαμό τοῦ μοναχοῦ παιδιοῦ μου, κι' ἄνθρωπος.

Πάντοτε καί θά πονῶ γιά τ' ἀδικοσκότωμα τ' ἀγαπημένου μου Λούλη, κι' ὡς πατέρας.

Ἡ καρδιά μου εἶναι γεμάτη λαβωματιές κι' οἱ πόνοι μου εἶναι βαρύτεροι ἀπό τό πιό βαρύτερο δράμα τοῦ κόσμου.

Ἀλλ' ὡς Ἕλλην, κι' Χριστιανός παρηγοροῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, γιατί τό παιδί μου ἔγινε μάρτυρας, γιατί προσέφερε τό αἷμα του εἰς τόν βωμόν τῆς πατρίδος, γιατί ἔχει τήν ἀθανασίαν καί ἐνεθάρρυνε καί ἐπαρηγόρει τούς συντρόφους του, ὅταν εἶχε τόν ἀφορισμό νά ~~[illegible]~~ τοῦ ἀδίκου θανάτου του, ὅπως μας ὁ Βαρδογιάννης ἔγραψε ... σας ... 

Αἰωνία σου ἡ μνήμη παιδί μου καί ὁ Θεός ἄς μας στείλῃ παρηγοριά.